

Budi tolerantan!

Milorad Mića Vukašinović, rođen je 14. septembra 1954. u Starčevu, od majke Milosave i oca Dragoljuba, pored još dve starije sestre. Odgajio je i na put izveo dvoje dece: Nenada (35) i Jelenu (34), a od sina ima i unuka Uroša. Završio je automehaničarski zanat i srednju saobraćajnu, a u starčevačkom PIK-u je od 1975. radio na mestu automehaničara i vozača kamiona. U periodu 1980-86. bio je vozač auto-cisterne u "Plinari", zatim godinu dana u GSP-u, da bi se nakon toga otisnuo u privatničke vode i do kraja radnog veka ostao prepoznatljiv kao auto-prevoznik.

Kako je odrastao mali Mića?

- @iveo sam u patrijahalnoj porodici, a roditelji su se ovamo doselili iz okoline Lazarevca. Majka mi je bila domaćica, otac magacioner u tadašnjoj zemljoradničkoj zadruzi, ali su se maksimalno trudili da nam ugone i olakšaju život. Kao veoma brižni, ali i strogi i pravični, u cilju sticanja radnih navika od malih nogu nametali su nam obaveze, poput pomoći u bašti ili kući. Pošto sam živio u Baštenskoj ulici slobodno vreme s decom iz kraja provodio sam u ritu, leti uz loptanje, a zimi uz sankanje. Ponjavica se protezala dovde, pa je bilo klizanja, ali i propadanja kroz led. Najbolji drug bio mi je Toša Marinković s kojim sam se preplitao kroz ceo život. Jednom smo tako "pozajmili" motor od poznatog veterinara Blagoja Dimitrića i vratili ga bez goriva, što nam je ovaj istog momenta oprostio. Igrali smo se i klisa, a popularno je bilo i klikeranja, naročito ona s Tomom Jovanovićem na mestu gde je danas Mesna zajednica. I dan, danas mi zamera da sam kao fizički jači menjao pravila da bi pobedio.

Škola...

- U najlepšem sećanju mi je ostao učitelj Sova kome smo bili poslednja generacija, a kada nas je u drugom razredu napustio svi do jednog smo plakali. Društvo iz odeljenja činili su Rade Predović, Vule Anđelković, Sloba Gorunović, Ivanka Barašević, Nada Pavlović(...), a najradije pamtim sedmodnevno logodovanje na Vršačkom bregu. U višim razredima predavalo mi je nekoliko čuvenih nastavnika. Razredna je bila odmerena LJiljana Vukanović, Mića Velinov je bio poznat po strogoći, Pera Dragojerac je po pola časa pričao viceve, a kod Nemanje Dragoša sam na jednom polugodištu iz biologije imao slabu, pa zbog toga nisam mogao da upišem vojnu školu. Nedeljko Navala je bio pravi gospodin, umeo je da nam priđe na najbolji mogući način. Kasnije smo se sreli na polaganju vozačkog ispita koji sam rešio iz prve, dok on nije uspeo ni iz desetog puta. To nije bilo nikakvo čudo, jer sam se odmalena zanimao za automobile, a pomenuti Toše i ja smo redovno boravili u zadružom mašinskom parku kod Rozeta. Stalno smo nešto petljali s majstorima, a uzor nam je bio budući poslovođa Bata Erdeljanac. Još s 13 godina sam počeo da privređujem, pa mi ni metlice, motika ili xak mi nisu bili strani.

Mladost...

- Mladalački provodi bili su vezivani za igranke u Sali Doma kulture, gde su najčešće svirali Mile, Rade, Beli Bogut... Bilo je i grupa sa strane, slušao se rok, ali se plesalo i igralo kolo.

Važno mesto zauzimala je kulturna birtija "Opatija", a u atraktivnija događanja spadala su takmičenja sela, sačinjena od pevanja, igranja, pantomima... Kada je Pera Kalenderac nabavio prvi "fiat 1300", obilazili smo i druga sela, pre svega u Omoljicu, s kojom je uvek bilo ljutog rivalstva. S društvom koje su činili i Toma Matijašević, Boško Milakara, Pera Šaponjić, Jovica Mecinger, Boško Kojić, Andra Pavlović(...), odlazio sam često u kafanu "Orač". Tada i uopšte na veseljima omiljene pesme su mi bile - "Ne dugujem nikom ništa" i "Kad umoran budem pao". Posebna priča bile su seoske slave, kada je u najsrećnija vremena bilo mnogo sveta po brojnim šatorima i naroda, a 1975. smo i mi, pomenuto društvo iz "Orača" držali jedan pod upravo tim nazivom i bili na pozitivnoj nuli.

Posao...

- Posle armije u Valjevu, gde sam radio kao mehaničar, otac mi je kupio tada popularni "fiat 1300" registarskih tablica PA 414-08, a do dana, današnjeg kupio sam sebi pet novih automobila. Nakon mesec dana zaposlio sam se u PIK-u kao automehaničar, koji je tada bio stabilna, renomirana firma, s čak 250 zaposlenih. Radio sam sve poverene poslove i ništa mi nije bilo teško. Od plate je četvoročlana porodica, recimo, mogla da ode na more, a i PIK je slao radnike na rekreacije na Zlatar i letovanja u Orebić.. U najboljim odnosima sam bio s Đurom Gašićem, Bogoljubom Potićem, ponekad se dešavalo da druženje nastavimo i za opatijskim šankom. Čak i kada bi sačekali fajront, sutra nismo kasnili na posao. Bili smo odgovorniji, ali smo i sa slabijom mehanizacijom radili kvalitetnije. Kada sam prešao u "Plinaru" prevezio sam tečne derivate i prokrstario celu Jugu i prelazio čak i do 17.000 kilometara za mesec. Nezaboravne su putovanja kroz Đevđeliju, Dubrovnik, Trebinje, Biograd Na Moru... Iako sam prolazio kroz kritične situacije - sneg, led i maglu, nisam imao neki saobraćajni prekršaj, a kamoli da sam ugrozio svoj ili nečiji život. Potpuno se slažem s geslom "Ne, brže od života!". Bilo je to sretno vreme za privatni autoprevoznički prevoz, slabija konkurencija, veliko tržište, mnogo mušterija... Vozio sam od Dragaša do Gornje Radgone, a u je bilo Pančevu mnogo jakih firmi, kojima su trebale moje usluge. Imao sam veliku odgovornost prema poslu, uvek striktno poštovao dogovor, pa su me ljudi tražili. S druge strane, i pokojni Beli Bogut, koji je izvesnog 20. januara na jedan moj poziv napustio slavu i krenuo istog momenta u Vranje i došlepao me, čime se dokazalo bezprekorno drugarstvo. Ne smem ni da zaboravim Bogoljuba Potića, koji mi je obilato pomagao - oko kuće, oko klanja, a naskidali smo se i menjača, diferencijala... Devedesetih, raspadom Juge je posao je poprilično kalirao, a 14. maja 2010 sam defintivno otišao u penziju.

Porodica, druženje...

- Trudio sam se sam i da budem odgovoran i prema porodici. Najsvetlije tačke u životu su mi rođenja dece i unuka Uroša. Otac mi je jednom prilikom napisao da sam njegova snaga i nada, verujem da sam uspeo da opravdam njegovo poverenje, a verujem da sam mnoge od osobina koje sam nasledio od njega, ponela i deca. Nisam morao da ih teram da uče i rade, a trenutno Nenad radi u "NIS"-u i završava Saobraćajni fakultet, a Jelena je zaposlena u bolnici "Dragiša Mišović". Sinu sam, kada je izašao iz vojske kupio "Juga 55", registrovao, napunio rezervoar i saopštio mu da će ubuduće sam morati to da održava. U vaspitanju ne zanemarujem ni učešće drugog roditelja. Sve u svemu, iako u životu nije sve bilo ružičastvo, uvek sam se dizao iz prašine i gledao napred. Volim druženje, često obilazim "Meks", koji je nasledio legendarnu "Opatiju". Mesto je prijatno, čisto, vlasnici su veoma korektni, vlada neka mirna, pozitivna i porodična atmosfera, redovno popijem kafu s prijateljima, a padne i poneka kapljica.

Starčevo, danas?

- Pozdravljam sve lepo što je izgrađeno - od vrtića, do nadam se uskoro kanalizacije. Pamtim blatnjave ulice, pa mi je zato svaka investicija u asfaltiranje izuzetno draga. Jako nervira me bahato ponašanje vozača. Takođe, apelujem na ljudi da ne bacaju smeće i koriste korpe ili kante, jer da bi selo bilo lepše svako treba da se potrudi i uredi površinu prvo ispred svoje kuće.

Na kraju svojim sugrađanima iz sveg srca poručuje:

- Budite tolerantni i pomažite bližnje, jer ne znate kad će vam ko biti potreban.